

รูปแบบการจัดการความเสี่ยงในการบริหารจัดการที่ดีของการบริหารสหกรณ์
ออมทรัพย์ในประเทศไทย

RISK MANAGEMENT MODEL IN GOOD GOVERNANCE OF SAVINGS AND
CREDIT COOPERATIVES MANAGEMENT IN THAILAND

สมศักดิ์ สรสินธุ์* ศักดิ์ชาย นาคนก** อีรณนิษฐ์ ศิริโวหาร***

กันต์ฤทัย คลังพหล****

Somsak Sornsin, Sakchai Naknok, Theathanick Siriwoharn, Kanreutai Klangphahol

บทคัดย่อ

บทความเรื่องรูปแบบการจัดการความเสี่ยงในการบริหารจัดการที่ดีของการบริหารสหกรณ์ออมทรัพย์ในประเทศไทยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของรูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการจัดการความเสี่ยง ประชากรในการวิจัยคือ สหกรณ์ออมทรัพย์ในประเทศไทย จำนวนทั้งหมด 8 ประเภท โดยมีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 840 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม และแบบประเมิน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันและการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้าง ผลการวิจัย พบว่า ความสำเร็จในการจัดการความเสี่ยงของการบริหารสหกรณ์ออมทรัพย์ในประเทศไทยที่มีการบูรณาการในการจัดการความเสี่ยง กลยุทธ์ในการจัดการความเสี่ยง ความสามารถในการจัดการความเสี่ยงและการสร้างข้อได้เปรียบในการแข่งขัน และการจัดการความเสี่ยงและความรับผิดชอบที่มีต่อสังคมร่วมกันในองค์กรมีผลต่อความสำเร็จในการจัดการความเสี่ยง

* Doctoral student Business Administration, Valaya Alongkorn Rajabhat University under the Royal Patronage Pathumthani

** Main advisor Valaya Alongkorn Rajabhat University under the Royal Patronage Pathumthani

*** Co-advisor Valaya Alongkorn Rajabhat University under the Royal Patronage Pathumthani

**** Co-advisor Valaya Alongkorn Rajabhat University under the Royal Patronage Pathumthani

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .01 และโมเดลสมการโครงสร้างมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์

คำสำคัญ : องค์ประกอบเชิงยืนยัน, การจัดการความเสี่ยง

ABSTRACT

Research risk management model for good management of savings cooperative management in Thailand. This is intended to analyze the determinants of the causal relationship model of factors that affect the success of risk management. The research population is there are 8 types of savings cooperatives in Thailand with the sample for 840 person. The tools used in the research are questionnaire and evaluation form. Statistics used in data analysis include confirmatory factor analysis and structural equation model analysis. The research found that the success of risk management in managing savings cooperatives in Thailand was integrated in risk management. Risk Management Strategies Ability to manage and create competitive advantage. Management of risk and social responsibility in the organization has a significant impact on the success of risk management at .05 and .01 and the structural equation model is consistent with the data. Manifest.

Keyword: Confirmatory Factors, Risk Management.

1. บทนำ

ปัจจุบันการเปลี่ยนแปลงด้านเศรษฐกิจไทยต้องเผชิญกับปัจจัยที่มีผลกระทบหลายด้านทั้งความไม่แน่นอนของเศรษฐกิจโลก ปัญหาการเมืองภายในประเทศ ความผันผวนของค่าเงินบาท ภัยสินเชื่อ อสังหาริมทรัพย์เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งภัยธรรมชาติต่างๆ ส่งผลกระทบภาพรวมในด้านเศรษฐกิจและการเงิน ในประเทศ (Bank of Thailand, 2016) และไม่สามารถดำเนินการตามกลไกทางการเงินได้ตามปกติ เกิดปัญหาหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้เพิ่มมากขึ้น นับได้ว่าเป็นสาเหตุสำคัญ ซึ่งเป็นสาเหตุให้เกิดมีการรวมกลุ่มกันเพื่อช่วยเหลือซึ่งกันและกันจึงได้จัดตั้งสหกรณ์ขึ้น (Nukul kryunyngkh, 2011) สหกรณ์จึงมีความสำคัญเพราะเป็นการระดมเงินทุนของสมาชิกของสหกรณ์ เพื่อช่วยเหลือสมาชิกด้วยกัน และยังมีปัญหารวมถึงอุปสรรคของสหกรณ์ออมทรัพย์ในด้านความเสี่ยงที่เกิดจากการบริหารงานสหกรณ์

จากข้อมูลและสภาพปัญหาดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาเรื่อง รูปแบบการจัดการความเสี่ยงในการบริหารจัดการที่ดีของการบริหารสหกรณ์ออมทรัพย์ในประเทศไทย เพื่อต้องการศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการจัดการความเสี่ยง สภาพปัญหาความเสี่ยงและปัญหาการดำเนินงาน รวมทั้งผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดการความเสี่ยง ซึ่งผลจากการศึกษาจะสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริม และพัฒนาการจัดการความเสี่ยงในการบริหารจัดการที่ดีของการบริหารสหกรณ์ออมทรัพย์ในประเทศไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาสภาพปัญหาความเสี่ยงและปัญหาการดำเนินงานในการบริหารสหกรณ์ออมทรัพย์ในประเทศไทย

2.2 เพื่อสร้างรูปแบบการจัดการความเสี่ยงในการบริหารจัดการที่ดีของการบริหารสหกรณ์ออมทรัพย์ในประเทศไทย

2.3 เพื่อทดสอบรูปแบบการจัดการความเสี่ยงในการบริหารจัดการที่ดีของการบริหารสหกรณ์ออมทรัพย์ในประเทศไทย

3. วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ การวิจัยเชิงปริมาณ และการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยมีประชากรและกลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ทรงคุณวุฒิด้านบริหารและผู้ทรงคุณวุฒิด้านวิชาการที่รับรายงานผลการปฏิบัติงานประจำเดือนของสหกรณ์ในเขตพื้นที่รับผิดชอบ จำนวน 12 - 15 คน ผู้ทรงคุณวุฒิ

ด้านบริหาร และสหกรณ์ออมทรัพย์ในประเทศไทย จำนวนทั้งหมด 8 ประเภท โดยมีจำนวนประชากร 1,396 คน (Cooperative Auditing Department, 2016) กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของ (Hair, et al, 2010; Nongluk Wiratchai, 1999) จำนวนกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ 840 ตัวอย่าง โดยใช้วิธีสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม และใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติในการวิเคราะห์ องค์ประกอบเชิงยืนยันและการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้าง

3.1 การวิจัยเชิงปริมาณ มุ่งศึกษาการบูรณาการในการจัดการความเสี่ยง กลยุทธ์ในการจัดการความเสี่ยง ความสามารถในการจัดการความเสี่ยงและการสร้างข้อได้เปรียบในการแข่งขัน การจัดการความเสี่ยงและความรับผิดชอบต่อผู้มีส่วนได้เสียในองค์กร ความสำเร็จในการจัดการความเสี่ยง เพื่อกำหนดรูปแบบการจัดการความเสี่ยงในการบริหารจัดการที่ดีของการบริหารสหกรณ์ออมทรัพย์ในประเทศไทย

3.2 การวิจัยเชิงคุณภาพ มุ่งศึกษาเนื้อหาและวิเคราะห์สภาพปัญหา รวมทั้งอุปสรรคเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบการจัดการความเสี่ยงในการบริหารจัดการที่ดีของการบริหารสหกรณ์ออมทรัพย์ในประเทศไทย รวมทั้งการสอบถามความคิดเห็นรูปแบบการจัดการความเสี่ยงในการบริหารจัดการที่ดีของการบริหารสหกรณ์ออมทรัพย์ในประเทศไทย ของผู้ทรงคุณวุฒิด้านวิชาการ ที่มีประสบการณ์ทำงานตรวจบัญชีพื้นที่ 1 ถึง 10 โดยการสัมภาษณ์เจาะลึก (In-depth interview) และผู้ทรงคุณวุฒิด้านบริหาร ที่ทำหน้าที่บริหาร ให้คำแนะนำ ชี้แนะ การบริหารสหกรณ์ออมทรัพย์ในประเทศไทย โดยการสนทนากลุ่ม (Focus group discussion) ตามบริบทของสหกรณ์ออมทรัพย์ในประเทศไทย

4. สรุปผลการวิจัย

ตอนที่ 1 การตรวจสอบความสอดคล้องกลมกลืนของโมเดลสมการโครงสร้างกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ผลการตรวจสอบความสอดคล้องกลมกลืนของโมเดลสมการโครงสร้างรวมของปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีผลต่อความสำเร็จในการจัดการความเสี่ยง กับข้อมูลเชิงประจักษ์ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าโมเดลที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นถึงแม้ว่าจะยังคงมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์แต่ก็ยังพบว่าตัวแปรที่พบในโมเดลคือตัวแปรแฝงภายนอกปัจจัยการบูรณาการในการจัดการความเสี่ยง (IIRM) ซึ่งประกอบด้วยค่าตัวแปรสังเกตได้ 4 ด้าน คือ การบริหารจัดการความเที่ยงตรง (ACCM) กระบวนการที่ดีในการลดความเสี่ยง (APRR) การนำเครื่องมือการจัดการความเสี่ยงมาปรับใช้ (IRMD) และการ

จัดการความเสี่ยงให้บรรลุเป้าหมาย (SMAG) ส่งผลต่อตัวแปรแฝงภายในปัจจัยด้านกลยุทธ์ในการจัดการความเสี่ยง (SFRM) น้อยเกินไป โดยการพิจารณาจากน้ำหนักองค์ประกอบคือ 0.09 รวมถึงค่าสถิติ t ที่มีค่าน้อยกว่า 1.96 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 และน้อยกว่า 2.58 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 รวมถึงส่งผลต่อตัวแปรแฝงภายในปัจจัยด้านความสามารถในการจัดการความเสี่ยงและความรับผิดชอบที่มีต่อสังคมร่วมกันในองค์กร (RMSR) น้อยเกินไป โดยการพิจารณาจากน้ำหนักองค์ประกอบคือ 0.08 และตัวแปรแฝงภายในปัจจัยด้านความสามารถในการจัดการความเสี่ยงและสร้างข้อได้เปรียบในการแข่งขัน (AMCA) น้อยเกินไป โดยการพิจารณาจากน้ำหนักองค์ประกอบคือ 0.09 รวมถึงค่าสถิติ t ที่มีค่าน้อยกว่า 1.96 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 และน้อยกว่า 2.58 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 ด้วยสาเหตุดังกล่าวผู้วิจัยเองเห็นว่าตัวแปรดังกล่าวยังคงมีค่าอยู่ควรนำไปเพื่อประกอบกับโมเดลการวิเคราะห์เพื่อให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นจึงจำเป็นต้องคงไว้ เพื่อลดความคลาดเคลื่อนระหว่างตัวแปรอิสระโดยการพิจารณาการแจ้งเตือนของโปรแกรม ด้วยค่า (Modification Indices: MI) เมื่อทำการปรับโมเดลโดยการเลือกเชื่อมโยงวิธีเพื่อลดความคลาดเคลื่อน โดยการเพิ่มวิธีระหว่างตัวแปรตาม คือ AEIS, ISTG, LCDR, IRMP, SAFF, GOGO, COAD, PARM, OBSE, FOTR, SRAE, KOSR, EAAR, COMP, STAG, IETC และ IDTP ทำให้ได้โมเดลที่ผ่านเกณฑ์ตามทฤษฎีทางสถิติและมีความสอดคล้องมากยิ่งขึ้น โดยการพิจารณาจากน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรแต่ละปัจจัยมีค่าที่เพิ่มขึ้น ตามขั้นตอนจำนวน 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ความสำเร็จในการจัดการความเสี่ยง ได้แก่ การปฏิบัติตามข้อกำหนด (COMP) การกำหนดขอบเขต ยึดถือให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ (STAG) การตรวจสอบความโปร่งใสทั้งภายใน และภายนอก (IETC) และการดำเนินการตามหลักการเทคโนโลยีที่กำหนด (IDTP) ส่วนปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการจัดการความเสี่ยง คือ การบูรณาการในการจัดการความเสี่ยง (IIRM) กลยุทธ์ในการจัดการความเสี่ยง (SFRM) ความสามารถในการจัดการความเสี่ยงและสร้างข้อได้เปรียบในการแข่งขัน (AMCA) และการจัดการความเสี่ยงและความรับผิดชอบต่อสังคมร่วมกันในองค์กร (RMSR)

ขั้นตอนที่ 2 การวิเคราะห์องค์ประกอบความสำเร็จในการจัดการความเสี่ยงและปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการจัดการความเสี่ยง ผลการศึกษา ดังนี้

1) การวิเคราะห์ค่า KMO พบว่า องค์ประกอบของความสำเร็จในการจัดการความเสี่ยง มีค่า 0.833 การบูรณาการในการจัดการความเสี่ยง มีค่า 0.873 กลยุทธ์ในการจัดการความเสี่ยง มีค่า 0.856 ความสามารถในการจัดการความเสี่ยงและสร้างข้อได้เปรียบในการแข่งขัน มีค่า 0.874

และการจัดการความเสี่ยงและความรับผิดชอบที่มีต่อสังคมร่วมกันในองค์กร มีค่า 0.854 แสดงถึงความเหมาะสมในการวิเคราะห์องค์ประกอบในระดับดีมากทุกองค์ประกอบ

2) การวิเคราะห์ค่า Bartlett's Test พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทุกองค์ประกอบ แสดงว่าตัวแปรมีความสัมพันธ์กันสามารถนำมาวิเคราะห์องค์ประกอบได้

3) การวิเคราะห์ค่า Communalities เริ่มต้น คือ 1.00 ทุกองค์ประกอบ แสดงถึงความเหมาะสมขององค์ประกอบตามหลักของการสกัดองค์ประกอบแบบ Principal Component Analysis

4) การวิเคราะห์ค่า Component Matrix พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ของปัจจัยทุกปัจจัยมีค่าเกิน 0.30 แสดงว่าองค์ประกอบของทุกปัจจัยมีความเหมาะสม โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่สังเกตได้ทั้งหมด ทุกตัวมีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง 0.146 ถึง 0.947

ขั้นตอนที่ 3 ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการจัดการความเสี่ยง ผลการศึกษา ดังนี้

1) การวิเคราะห์ค่าน้ำหนักองค์ประกอบมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (Factor Loading) ซึ่งทุกองค์ประกอบในแต่ละปัจจัยมีค่า มากกว่า 0.30 แสดงว่าองค์ประกอบมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์

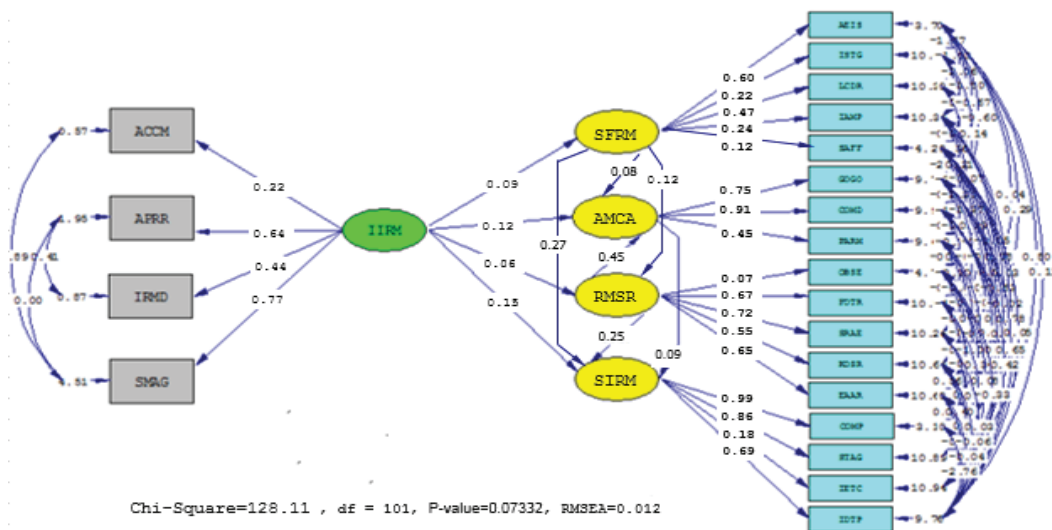
2) การวิเคราะห์ค่าไค-สแควร์ (χ^2) มีค่าเท่ากับ 128.11 ค่าองศาอิสระ (df) เท่ากับ 101 ค่าความน่าจะเป็น (p) เท่ากับ 0.073 ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ค่าดัชนีวัดระดับความสอดคล้อง (GFI) มีค่า 0.967 ค่าดัชนีวัดระดับความสอดคล้อง (AGFI) มีค่า 0.975 และค่าประมาณความคลาดเคลื่อนของรากที่สองกำลังสองเฉลี่ย (RMSEA) มีค่า 0.012 แสดงว่ารูปแบบมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์

3) ปัจจัยที่มีอิทธิพลทางตรง เรียงจากมากไปน้อยได้ดังนี้ กลยุทธ์ในการจัดการความเสี่ยง (0.27) การจัดการความเสี่ยงและความรับผิดชอบที่มีต่อสังคมร่วมกันในองค์กร (0.25) การบูรณาการในการจัดการความเสี่ยง (0.15) ความสามารถในการจัดการความเสี่ยงและสร้างข้อได้เปรียบในการแข่งขัน (0.09)

4) ปัจจัยที่มีอิทธิพลทางอ้อม ได้แก่ การบูรณาการในการจัดการความเสี่ยงส่งผลทางอ้อมต่อความสำเร็จในการจัดการความเสี่ยงโดยส่งผ่านการจัดการความเสี่ยงและความรับผิดชอบที่มีต่อสังคมร่วมกันในองค์กร กลยุทธ์ในการจัดการความเสี่ยง และความสามารถในการ

จัดการความเสี่ยงและสร้างข้อได้เปรียบในการแข่งขัน (0.17) รวมถึงกลยุทธ์ในการจัดการความเสี่ยง ส่งผลทางอ้อมต่อความสำเร็จในการจัดการความเสี่ยง โดยส่งผ่านความสามารถในการจัดการความเสี่ยงและสร้างข้อได้เปรียบในการแข่งขัน และการจัดการความเสี่ยงและความรับผิดชอบต่อสังคมร่วมกันในองค์กร (0.25) อีกทั้งการจัดการความเสี่ยงและความรับผิดชอบต่อสังคมร่วมกันในองค์กร ส่งผลทางอ้อมต่อความสำเร็จในการจัดการความเสี่ยง โดยส่งผ่านความสามารถในการจัดการความเสี่ยงและสร้างข้อได้เปรียบในการแข่งขัน (0.11)

5) ปัจจัยที่มีอิทธิพลรวม เรียงจากมากไปน้อยได้ดังนี้ กลยุทธ์ในการจัดการความเสี่ยง (0.27) การจัดการความเสี่ยงและความรับผิดชอบต่อสังคมร่วมกันในองค์กร (0.25) การบูรณาการในการจัดการความเสี่ยง (0.15) ความสามารถในการจัดการความเสี่ยงและสร้างข้อได้เปรียบในการแข่งขัน (0.09)

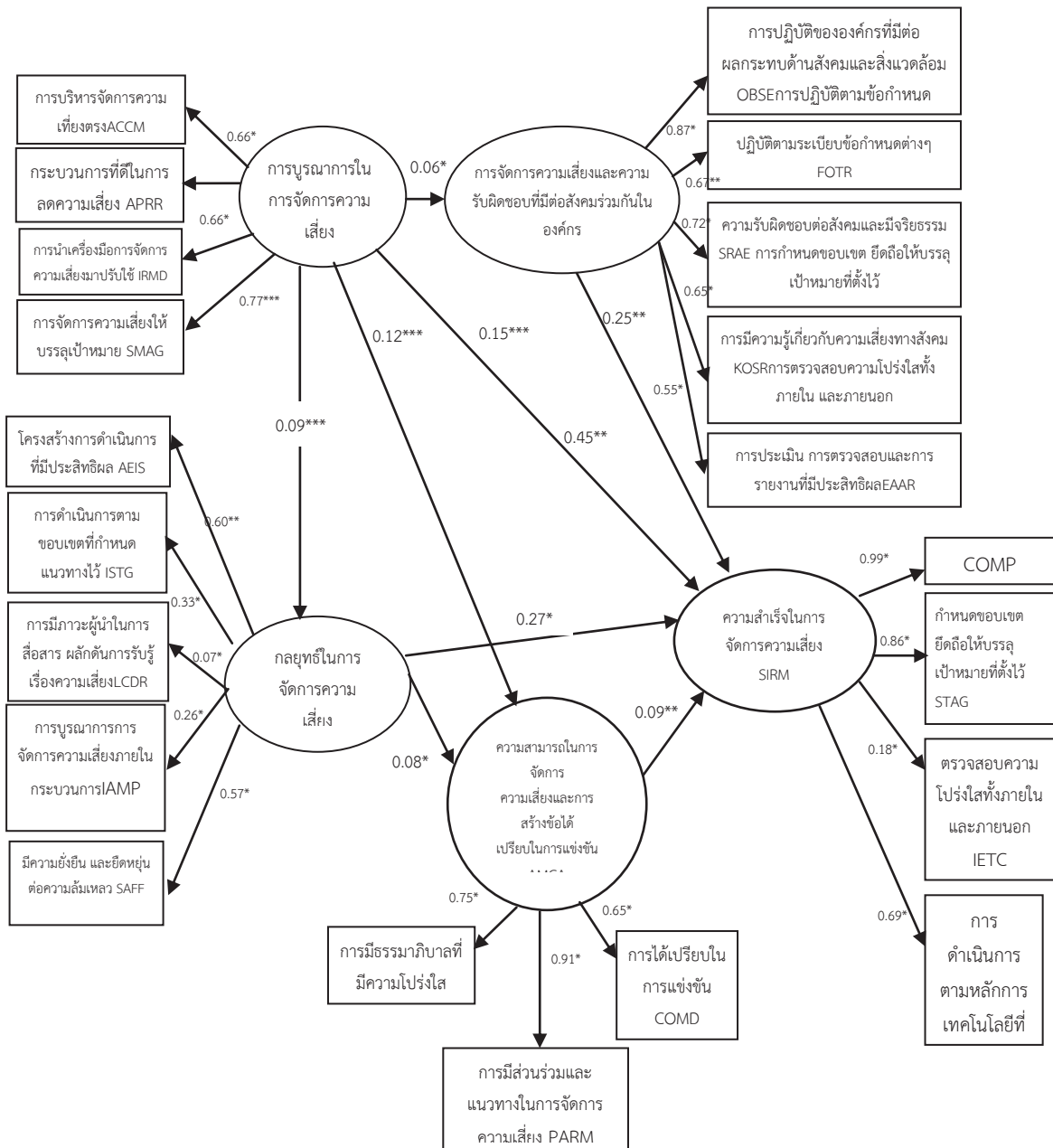


ภาพที่ 1 โมเดลสมการโครงสร้างปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการจัดการความเสี่ยง

จากตารางที่ 1 พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อตัวแปรแฝงภายใน 4 ตัวแปร ได้แก่ ปัจจัยกลยุทธ์ในการจัดการความเสี่ยง ปัจจัยความสามารถในการจัดการความเสี่ยงและสร้างข้อได้เปรียบในการแข่งขัน ปัจจัยการจัดการความเสี่ยงและความรับผิดชอบต่อสังคมร่วมกันในองค์กร และปัจจัยการบูรณาการในการจัดการความเสี่ยง โดยมีผลการวิเคราะห์ ดังนี้

ความสำเร็จในการจัดการความเสี่ยงได้รับอิทธิพลรวมจากปัจจัยกลยุทธ์ในการจัดการความเสี่ยง (SFRM) ในทิศทางบวกเท่ากับ 0.27 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และมีอิทธิพลทางตรงเท่ากับ 0.27 ตามลำดับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 รองลงมา คือปัจจัยการจัดการความเสี่ยงและความรับผิดชอบที่มีต่อสังคมร่วมกันในองค์กร (RMSR) ในทิศทางบวกเท่ากับ 0.25 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และมีอิทธิพลทางตรงเท่ากับ 0.25 ตามลำดับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 รองลงมา คือปัจจัยการบูรณาการในการจัดการความเสี่ยง (IIRM) มีอิทธิพลรวมในทิศทางบวกต่อความสำเร็จในการจัดการความเสี่ยงเท่ากับ 0.15 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และมีอิทธิพลทางตรงในทิศทางบวก เท่ากับ 0.15 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และปัจจัยความสามารถในการจัดการความเสี่ยงและสร้างข้อได้เปรียบในการแข่งขัน (AMCA) มีอิทธิพลรวมในทิศทางบวกต่อความสำเร็จในการจัดการความเสี่ยง เท่ากับ 0.09 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และมีอิทธิพลทางตรงในทิศทางบวก เท่ากับ 0.09 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยสัดส่วนของความเชื่อถือได้ในตัวแปรความสำเร็จในการจัดการความเสี่ยงที่อธิบายได้ด้วยปัจจัยกลยุทธ์ในการจัดการความเสี่ยง (SIRM) ได้ร้อยละ ($R^2 = 0.034$) ปัจจัยการจัดการความเสี่ยงและความรับผิดชอบที่มีต่อสังคมร่วมกันในองค์กร (RMSR) ได้ร้อยละ ($R^2 = 0.026$) ปัจจัยความสามารถในการจัดการความเสี่ยงและสร้างข้อได้เปรียบในการแข่งขัน (AMCA) ได้ร้อยละ ($R^2 = 0.018$) และปัจจัยการบูรณาการในการจัดการความเสี่ยง (IIRM) ได้ร้อยละ ($R^2 = 0.014$) ตามลำดับ

ขั้นตอนที่ 4 ยืนยันรูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการจัดการความเสี่ยง โดยการสนทนากลุ่ม (Focus Group) ผลการวิจัยได้รับการยืนยันจากผู้เข้าร่วมในการสนทนากลุ่มยืนยันความเป็นไปได้ จากผลที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้



ภาพที่ 2 ผลการตรวจสอบความสอดคล้องกลไกของโมเดลสมการโครงสร้างปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการจัดการความเสี่ยง

ตารางที่ 2 ค่าสถิติความสอดคล้องของความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการจัดการความเสี่ยงกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในภาพรวม

ค่าดัชนี	เกณฑ์	ก่อนการปรับรูปแบบความสัมพันธ์		หลังการปรับรูปแบบความสัมพันธ์	
		ค่าสถิติ	ผลการพิจารณา	ค่าสถิติ	ผลการพิจารณา
χ^2		176.468		128.11	
p value of χ^2	> .05	0.00008	ไม่ผ่านเกณฑ์	0.07332	ผ่านเกณฑ์
CFI	> .95	0.810	ไม่ผ่านเกณฑ์	0.984	ผ่านเกณฑ์
GFI	> .90	0.981	ผ่านเกณฑ์	1.967	ผ่านเกณฑ์
AGFI	> .90	0.964	ผ่านเกณฑ์	0.975	ผ่านเกณฑ์
RMR	< .008	0.284	ไม่ผ่านเกณฑ์	0.006	ผ่านเกณฑ์
RMSEA	$\leq$.05	0.092	ไม่ผ่านเกณฑ์	0.012	ผ่านเกณฑ์
CN	$\geq$ 200	1011.692	ผ่านเกณฑ์	1128.019	ผ่านเกณฑ์

จากตารางที่ 2 พบว่า ค่าสถิติ ไค-สแควร์ของรูปแบบความสัมพันธ์โครงสร้างก่อนการปรับรูปแบบความสัมพันธ์มีค่าเท่ากับ 176.468 และมีค่า P-Value 0.000 แสดงให้เห็นว่ารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุยังไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ นอกจากนี้จะเห็นได้ว่าดัชนีต่าง ๆ คือ CFI มีค่าเท่ากับ 0.810, GFI มีค่าเท่ากับ 0.981, AGFI มีค่าเท่ากับ 0.964, RMR มีค่าเท่ากับ 0.284, RMSEA มีค่าเท่ากับ 0.092 และค่า CN มีค่าเท่ากับ 1011.692 ซึ่งดัชนีของ P-Value, CFI, RMR และ RMSEA ไม่ผ่านเกณฑ์ตามที่กำหนดไว้ จึงมีความจำเป็นต้องปรับรูปแบบความสัมพันธ์ให้มีความสอดคล้องกลมกลืนมากขึ้น โดยผู้วิจัยได้ปรับให้ความคลาดเคลื่อนของตัวแปรสังเกตได้มีความสัมพันธ์กัน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงที่ตัวแปรต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กัน โดยในการปรับรูปแบบความสัมพันธ์จะพิจารณาค่าเสนอแนะจากโปรแกรมหรือดัชนีปรับรูปแบบความสัมพันธ์ (Model Modification Indices: MI) และค่าการเปลี่ยนแปลงพารามิเตอร์ที่คาดหวังมาตรฐาน (Standardized Expected Parameter Change: SEPC) จนได้รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุที่มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ผลการตรวจสอบรูปแบบความสัมพันธ์ ที่ปรับแล้วมีค่าสถิติไค-สแควร์ เท่ากับ 128.11 และมีค่า P-Value 0.01332 แสดงให้เห็นว่ารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อพิจารณาดัชนีการวัดต่าง ๆ คือ CFI มีค่าเท่ากับ 0.984, GFI มีค่าเท่ากับ 1.967 RMR มีค่าเท่ากับ 0.006, RMSEA มีค่าเท่ากับ 0.012 และค่า CN มีค่าเท่ากับ 1128.019 ซึ่งพบว่า ทุกค่าชี้วัดมีอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด

5. อภิปรายผลการวิจัย

5.1 ปัจจัยด้านการบูรณาการในการจัดการความเสี่ยง ผลการวิจัยพบว่า การบูรณาการในการจัดการความเสี่ยง มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ แสดงให้เห็นว่า ผู้จัดการที่ดีของการบริหารสหกรณ์ออมทรัพย์ เป็นหน้าที่หลักของการบริหารจัดการที่ดีของการบริหารสหกรณ์ออมทรัพย์ ประกอบด้วย การบริหารจัดการความเที่ยงตรง กระบวนการที่ดีในการลดความเสี่ยง การนำเครื่องมือการจัดการความเสี่ยงมาปรับใช้ และการจัดการความเสี่ยงให้บรรลุเป้าหมาย ตามแนวคิดและทฤษฎีของ (Morgan and Andersen, 1997); (Power, 2009) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ (Nvml Saxadchom, 2015) พบว่า การบูรณาการของแนวปฏิบัติในการบริหารจัดการความเสี่ยงในการทำงานร่วมกันในองค์กรในส่วนงานต่าง ๆ ขององค์กรในการจัดการความเสี่ยงมีประสิทธิภาพพลไกและยุทธศาสตร์ที่หลากหลาย หรือการบูรณาการ การจัดการความเสี่ยงจะช่วยให้องค์กรบรรลุเป้าหมายในการบริหารจัดการความเสี่ยงได้มากเนื่องจากมีข้อโต้แย้งเกิดขึ้นว่า กรอบแนวคิดการจัดการความเสี่ยงในองค์กรจะเกิดประสิทธิภาพเมื่อมีการดำเนินการ และพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ยิ่งการจัดการความเสี่ยงในองค์กร และการบูรณาการการจัดการความเสี่ยงจะสร้างคุณค่าให้แก่องค์กรมากขึ้น

5.2 ปัจจัยด้านกลยุทธ์ในการจัดการความเสี่ยง ผลการวิจัยพบว่า กลยุทธ์ในการจัดการความเสี่ยง มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ แสดงให้เห็นว่า ความเสี่ยงด้านกลยุทธ์ที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยภายใน และภายนอกขององค์กร ที่เกี่ยวกับการกำหนดแผนการบริหารดำเนินงาน และต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกคนในองค์กรมีเป้าหมาย วิธีการดำเนินงาน การจัดสรร การติดตาม และแจ้งให้ทุกคนทราบอย่างชัดเจน ส่งผลกระทบบกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และเป้าหมายขององค์กรถ้าไม่เป็นไปตามทิศทางที่กำหนดไว้ตามแนวคิดและทฤษฎีของ (Hopkin, 2010); (Teschner, 2008) และผลงานวิจัยของ (Dwng Trakul, 2014) พบว่ากลยุทธ์ในการจัดการความเสี่ยงหรือความเสี่ยงด้านกลยุทธ์ เป็นความเสี่ยงเกี่ยวกับการบรรลุเป้าหมาย และพันธกิจในภาพรวม โดยความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นเป็นความเสี่ยงเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงของ สถานการณ์ และเหตุการณ์ภายนอกส่งผลต่อกลยุทธ์ที่กำหนดไว้ ไม่สอดคล้องกับประเด็น ยุทธศาสตร์ วิสัยทัศน์ หรือเกิดจากการกำหนดกลยุทธ์ที่ขาดความร่วมมือจากภาคประชาชนหรือ การร่วมมือกับองค์การอิสระ ทำให้โครงการไม่ได้นำไปสู่การแก้ปัญหาหรือการตอบสนองอย่าง แท้จริง

5.3 ปัจจัยด้านความสามารถในการจัดการความเสี่ยงและการสร้างข้อโต้แย้งในการแข่งขัน ผลการวิจัยพบว่า ด้านความสามารถในการจัดการความเสี่ยงและการสร้างข้อโต้แย้งในการแข่งขันประกอบด้วย การโต้แย้งในการแข่งขัน มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ความสามารถในการจัดการความเสี่ยงและการสร้างข้อโต้แย้งในการแข่งขันหมายถึง

กระบวนการปฏิบัติงานที่นำทรัพยากรขององค์กรมาใช้ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่กำหนด โดยมีขั้นตอนการบริหารจัดการ สำหรับสหกรณ์จะสามารถบริหารงานของสหกรณ์ไปสู่เป้าหมายได้นั้น จำเป็นต้องมีการกำหนดนโยบาย มีการวางแผน การจัดองค์กร การบังคับบัญชา และการควบคุม ซึ่งสามารถกำหนดแนวทางในการบริหารจัดการได้ ตามแนวคิดและทฤษฎีของ (Schmidt A, Kunzmann C., 2010) สอดคล้องกับงานวิจัยของ (Chanin Suwanwatum, 2014) พบว่า เป็นการความสามารถในการคิดวิเคราะห์ถึงความสามารถของฝ่ายบริหารในองค์กรในการวางแผนกลยุทธ์ และการจัดการโครงสร้างของสหกรณ์เป็นอัตราการเติบโตของธุรกิจ บริหารงาน บริหารบุคลากร บริหารการเงิน และบริหารเรื่องเงินปันผล หรือเงินค่าหุ้นล้วนมีความสำคัญในการบริหารในอนาคต

5.4 ปัจจัยด้านการจัดการความเสี่ยงและความรับผิดชอบที่มีต่อสังคมร่วมกันในองค์กร ผลการวิจัยพบว่า ด้านการจัดการความเสี่ยงและความรับผิดชอบที่มีต่อสังคมร่วมกันในองค์กร มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ การออกแบบให้สามารถบ่งชี้เหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้น ประเมินผลกระทบ และกำหนดวิธีการจัดการ ความเสี่ยงให้อยู่ในระดับที่ยอมรับได้ เพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นในระดับหนึ่งว่าการดำเนินงานในองค์กรจะบรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ตั้งเป้าหมายไว้ ตามแนวคิดและทฤษฎีของ (Kurt, 2012) สอดคล้องกับงานวิจัยของ (Kittipong Khongsawat Kiat, 2016) พบว่าการจัดการความเสี่ยงด้านการบริหารความเสี่ยงขององค์กรด้วยการกำกับดูแลหมายถึง กรรมการผู้บริหารระดับสูงผู้ตรวจสอบภายในและภายนอกองค์กรและผู้บริหารความเสี่ยงต้องทำงานร่วมกัน เพื่อกำหนดทิศทางอำนาจและการกำกับดูแลการบริหารงานของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียของกระบวนการกำกับดูแลคำแนะนำและการกำกับดูแลโดยคณะกรรมการอย่างชัดเจน เพื่อช่วยให้สามารถปฏิบัติตามหน้าที่และมีส่วนร่วมในการกำกับดูแลกิจการเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กร

5.5 ปัจจัยด้านความสำเร็จในการจัดการความเสี่ยง ผลการวิจัยพบว่า ด้านความสำเร็จในการจัดการความเสี่ยง มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ทั้งนี้ความสำเร็จในการจัดการความเสี่ยง การประเมินความเสี่ยง และการปฏิบัติตามข้อกำหนดสามารถช่วยทำให้องค์กรปรับปรุงแรงผลักดันในการดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลซึ่งเป็นเหตุมาจากการมีธรรมาภิบาล จึงสามารถทำให้วัตถุประสงค์ขององค์กรมีระดับสูงขึ้น และสามารถกำหนดขอบเขตภายในขององค์กร ที่จะต้องดำเนินการให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ตามแนวคิดและทฤษฎีของ (Mitchell, 2007) สอดคล้องกับงานวิจัยของ (Jutathip Winsanit, 2015) พบว่าปัจจัยที่นำไปสู่ความสำเร็จของระบบการบริหารความเสี่ยงขององค์กรมากที่สุด คือการสนับสนุนจากผู้บริหารระดับสูง รองลงมาคือ การปฏิบัติตามกระบวนการบริหารความเสี่ยงอย่างต่อเนื่อง กระบวนการในการบริหาร การเปลี่ยนแปลง การฝึกอบรมและกลไกด้านทรัพยากรบุคคล การวัดผลการบริหารความเสี่ยง การ

สื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ การใช้คำเพื่อให้เข้าใจแบบเดียวกัน และการติดตามกระบวนการบริหารความเสี่ยง ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่นำไปสู่ความสำเร็จของระบบการบริหารความเสี่ยงขององค์กรกับระบบการบริหารความเสี่ยงขององค์กรที่มีประสิทธิภาพ

6. ข้อเสนอแนะ

6.1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย ผลการวิจัยที่ได้คือปัจจัยกลยุทธ์ในการจัดการความเสี่ยงไปประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับความสำเร็จในการจัดการความเสี่ยง เนื่องจากมีค่าอิทธิพลที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการจัดการความเสี่ยงมากที่สุด และควรมีการศึกษารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการจัดการความเสี่ยงกับสหกรณ์ออมทรัพย์ประเภทอื่นที่มีบริบทใกล้เคียงกัน เพื่อนำไปใช้และนำไปสู่ความสำเร็จในการบริหารจัดการในทุกๆ ด้านให้ประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

6.2 ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ การศึกษาวิจัยครั้งนี้ทำในลักษณะของวิธีวิทยาการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Method) ซึ่งเป็นวิธีวิทยาการทางสังคมศาสตร์และพฤติกรรมศาสตร์ที่กำลังเป็นที่นิยมและให้การยอมรับในแง่ของความน่าเชื่อถือของผลการวิจัยในปัจจุบัน สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริม และพัฒนาการจัดการความเสี่ยงในการบริหารจัดการที่ดีของการบริหารสหกรณ์ออมทรัพย์ ในการแก้ปัญหาและแนวทางในการปฏิบัติที่ดีในกลุ่มสหกรณ์ออมทรัพย์ในประเทศไทย การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยในระยะเวลาอันสั้นเท่านั้น ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไปควรเพิ่มปัจจัยด้านอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องให้มากยิ่งขึ้นในโอกาสต่อไป

References

- Bank of Thailand. (2015). *Economic Issues in the Year. Economic and Financial Report*. Monetary Policy. Bangkok.
- Cooperative Auditing Department. (2016). *Summary Report on the Use of Cooperative Registrar. Instruct The Board to Resolve Financial and Accounting Hardships*. Financial and Accounting Quarter 2 Research and Development Financial Information Office of Information and Communication Technology Bangkok.

- Cooperative Auditing Department. (2016). *Seminar on Risk Assessment and Capacity Building*. External Auditor Bangkok.
- Chanin Suwanwitum. (2014). *Credit Risk Management of Cooperatives in Chumphon*, Maejo University. Searched on March 18, 2017. From www.E-Manage.Mju.Ac.Th/Openfile.Aspx?Id=Mtg5Mda5
- Dwng Trakul. (2014). *Risk Management in Educational Institutions. Doctoral Dissertation Educational Administration in Educational Administration*. Silpakorn University.
- Hair, J., Black, W. C., Babin, B. J., & Anderson, R. E. (2010). *Multivariate Data Analysis (7th Ed.)*. Upper Saddle River, New Jersey: Pearson Education International.
- Jutathip Winsanit. (2015). *Factors Leading to the Success of the Corporate Risk Management System in Asset Management Companies*. Master of Accountancy, Thammasat University.
- Kittipong Khongsawat Kiat. (2016). *Risk Management and Derivatives McGraw Hill Publishing House*, Rangsit University.
- Mitchell, M. S., & Ambrose, M. L. (2007). Abusive Supervision and Workplace Deviance and The Moderating Effects Of Negative Reciprocity Beliefs. *Journal of Applied Psychology*, 92(4), 1159-1168.
- Morgan & Andersen. (1997). *Images of Organization*. (2nd Ed.). Newbury Park, CA: Sage.
- Nonglak Wiratchai (1999). *LISRELL Model: Statistical Analysis for Research Bangkok*: Chulalongkorn University.
- Nuclear Krom Yingyong. (2015). *Principles and Methods of Cooperative Department of Cooperatives Faculty of Economics Agricultural University*. Bangkok.
- Nukul Kryunyingkh, (2011). *Principles and Methods of Cooperatives. Department of Cooperatives Faculty of Economics Agricultural University*. Bangkok.
- Nvml Saxadchom. (2015). *CRO Needs To Know: A New Risk Management Guide* .

Power, Michael. (2009). *The Risk Management of Nothing Accounting*, Organizations and Society, 34 (6-7). 849-855. ISSN 0361-3682.

Schmidt A, Kunzmann C. (2010). *Ethnographically Informed Studies as a Methodology for Motivation Aware Design Processes*. In Proc. MATEL-2010-2012, ECTEL 2010, Palermo, Italy.

Teschner. (2008). *Einschränkung Der Intramitochondrialen Redoxkontrolle in C2C12- Myoblasten*.